

brugte i Meddelelsen til de fremmede Blade og de fremmede Banker. Men netop derfor er det, jeg har ønsket disse Ting meddelte os. Jeg takker den højtærede Finansminister for hans Løfte om at tilstille Finansudvalget dem, hvis dette ønsker det, og til mig personlig, men jeg tror, at man burde gaa et Skridt videre og ikke blot gøre det i dette Tilfælde overfor dem, der rejse særlig Begæring derom, men i al Almindelighed, naar man i Fremtiden tilstiller Udlandet Oplysninger om Danmarks finansielle Forhold, da ogsaa at lade dem komme til den danske Presses og Rigsdags Kundskab.

Staaing: Jeg var før saa letsindig at takke den højtærede Finansminister for hans Velvillie. Jeg skønner paa den højtærede Ministers sidste Udtalelse, at denne Tak var mindre vel anbragt, og at der ikke synes at være saa megen Velvillie til Stede, som jeg havde ventet. Jeg beklager, at det ikke er Tilfældet, thi, som den højtærede Minister ogsaa indrømmede, der er adskilligt, der taler for Oprettelsen af en Amtsstuefilial i Fakse. Jeg vil da paa dette Tidspunkt nøjes med at udtale et Ønske om, at Finansudvalget, naar det kommer sammen igen, vil være saa velvilligt at samles om en Opfordring til den højtærede Minister, der gaar ud paa at imødekomme det Ønske, der næres i min Valgkreds, og jeg venter saa, at den højtærede Minister i Henhold til, hvad han nu har sagt, vil imødekomme en saadan Anmodning.

Zahle: Den højtærede Finansminister omtalte ikke med et eneste Ord det Tilfælde, jeg nævnede, nemlig, at en Mand, som havde været Minister i faa Maaneder, og paa hvem et Embede havde ventet som ledigt — det Embede, som han havde haft, forinden han blev Minister, og som han nu traadte tilbage i —, har faaet Resolution for 6,000 Kr. i Pension og derefter er gaaet tilbage til den Embedsstilling, han havde haft i Forvejen, og som ventede paa ham, og har føjet 2,600 Kr. om Aaret i Pension til sin fulde Embedsgage. Jeg gaar saa ud fra, at jeg ikke misforstaa den Meddelelse, som staar paa Sp. 634 i Anmærkninger til Finansloven i Aar, og hvor dette oplyses, thi jeg kunde jo tage fejl, det kunde være, at hans Pension var fastsat til 2,600 Kr. Men da den højtærede Finansminister, som maa vide Besked om dette, thi Resolutionen er af 20. Oktober 1908, ikke har modsagt det, gaar jeg ud fra, at det virkelig er saa, at denne Embedsmand nu faar 2,600 Kr. i Pension, uagtet han

aldrig nogen Sinde har været uden Embede. Saa længe han var Minister, havde han egentlig to Embeder, idet hans tidligere Embede stod og ventede paa ham, og den samme Dag, han ikke mere var Minister, maatte han jo kunne indtræde i det gamle Embede. Der var konstitueret en anden, blot for at det kunde vente paa ham. Det er selvfølgelig et Forhold, som gør, at man i det hele maa være forsigtig og lægge nøje Mærke til, hvorledes det gaar med disse Beregninger.

Jeg skal saa indrømme den højtærede Minister, at den Ytring, jeg kom til, noget uovervejeth, at fremsætte om de 1,500 Kr. i Overkrigsretten, vist ikke er rigtig. Jeg tror nok, at det er rigtigt, at den Lov, som udtrykkelig er vedtagen derom, maa give Ret til de 1,500 Kr. uden Hensyn til Loven af 1870. Den specielle Lov maa gaa forud for den almindelige. Den paagældende Mands Gage er altsaa med Lov og med Ret og med Ærbarhed 9,000 Kr. Men det andet gaar efter min Mening ud over det, som i vore Dage kan siges at være den strenge Ærbarheds Grænse. Det kan ikke hjælpe noget, at den højtærede Minister siger til mig: Justitiarius i Højesteret, Koch, kunde ogsaa være juridisk Direktør i Statsanstalten for Livsforsikring. Vi have siden den Tid gjort smertelige Erfaringer, som have givet os her i Rigsdagen, haaber jeg da, et andet Syn paa den Sag, og som i alle Tilfælde har givet vore Dommere et andet Syn paa denne Sag, saa at det nu indenfor Dommernes egen Kreds paa ingen Maade er anset for tilbørligt at bære sig saaledes ad, som Justitiarius Koch i sin Tid bar sig ad, uden at nogen rynkede paa Næsen ad ham. Der er paa Grundlag af de Ulykker, der have ramt vort Folk, vokset en helt anden Moral op paa dette Omraade.

Jeg skal blot minde den højtærede Finansminister om, at Højesteretsjustitiarius Koch ikke alene var juridisk Direktør for Statsanstalten for Livsforsikring, men han var ogsaa i Bestyrelsen for Sparekassen for København og Omegn, og han var vistnok — jeg tager neppe fejl — Formand for Privatbankens Bankraad. Jeg beder Dem nu, mine Herrer, tænke Dem, at Justitiarius i Højesteret paa det Tidspunkt, da Alberti-Skandalen skete, havde været Formand for Privatbankens Bankraad. I mine Øjne vilde det have været en Ulykke, der om muligt havde overgaaet Alberti-Ulykken, fordi al Retsfølelse her i Landet med eet Slag vilde være knust. Alle de, som led Tab ved Alberti, vilde i saa Fald have sagt: Vi kunne selvfølgelig ikke faa vor